

повече умъ отъ колкото ми допроцава възрастътъ ми.

— Увы! Боже мой, колко съмъ азъ за оплакване като съмъ тъй неспособенъ и като не умѣя да искажа както треба онова, което мисля! извика Германъ; Марійке, *вий* не мя обичате, ето истината; вий мя намѣрвате много простъ и много необдѣланъ. Ако мя обичахте колко-годѣ, вий не щѣхте да съглеждате толкозъ ясно и най малкитѣ ми погрѣшки. Но вий не мя обичате, нѣ! . . .

— Тачи най сетнѣ, то не е моя погрѣшка, отговори му тя малко докачена отъ това гдѣто той не ѣх вече *тытосваше* (*); като вы слушахъ азъ ся много потя и труда, но колкото повече залѣгамъ да привыкна на тѣз' идеѣ, толкозъ по малко ми собира умътъ чи ный бы могли да бждемъ мжжъ и жена.

Германъ не отговори. Той тури главжтж си помежду двѣтъ си ржцѣ и невъзможно бы на Марійкж да узнае плачяше ли той, сърдяше ли ся, или бѣше заспалъ. Тя ся пообезпокои малко да го гледа така навѣсенъ и да не угажда каквы мысли обладаваха умътъ му; но тя не дър-

(*) Смирено подлагамы тѣзи думж, която значи *говориж* никому съ ты, на нашитѣ филолозы, сами способны, да ѣ дадаты, или не, право гражданства въ владжтж нашѣ книжнинж. Р.